

PARAULES DE VIDA

La caritat no s'apaga en el cor de Déu

Dimecres que ve, amb el ritu senzill de la imposició de la cendra sobre els nostres caps i amb el primer dejuni, iniciarem el temps de Quaresma, un moment de gràcia i renovació de la nostra vida cristiana que, si el vivim amb autenticitat, ens prepararà per celebrar dignament la solemnitat de la Pasqua. La millor forma de començar aquest temps, si volem anar a l'essencial, és que cadascú de nosaltres revisem la situació en la qual es troba la nostra vivència de la fe.

Segurament la majoria dels qui llegiu setmanalment aquest escrit no sou persones allunyades de l'Església. Però no hem d'oblidar que per a ser un bon cristià no basta participar en la vida de l'Església. Açò ens ha de portar a estar cada dia més prop del Senyor. Pot ocórrer que en mirar la veritat de la nostra vida descobrim que, encara que no estem allunyats perquè estem integrats en la comunitat cristiana, i això sens dubte ens acostava a Déu, en realitat sí que podríem estar més a prop del Senyor, perquè podem créixer cada dia més en la seua amistat. Si reflexionem des d'aquesta perspectiva, segurament arribarem a la conclusió que tots es-

tem una mica allunyats del Senyor i que podríem apropar-nos més a Ell. Si ens ocorre quelcom d'açò, us convido a què en aquest temps ens fixem en la figura del fill pròdig i que, com ell, no tinguem por de dir: «Aniré a trobar el meu Pare» (Lc 15,18).

Molts de vosaltres segurament tindreu un compromís concret en les vostres parròquies i en la diòcesis. Altres, com els sacerdots, religiosos, religioses, hem lliurat la vida al Senyor. Però en determinats moments pot ocórrer que ens falte la il·lusió perquè els resultats no són els que ens agradaria; perguem l'alegria en el compromís i la generositat en el lliurament, i acabem deixant de creure en el que fem perquè en la societat no és valorat com quelcom important. Si estem vivint així la vocació us convido a recordar una paraula de Jesús: «Creieu en Déu, creieu també en mi» (Jn 14,1).

Molts cristians, a més de participar i d'estar compromesos en l'Església, se senten cridats a intensificar la seua vida cristiana mitjançant la pràctica de l'oració, l'almoïna i l'austeritat. També en aquest cas pot aparèixer la temptació: esperar un reconeixement pel que fem, que

ens pot portar a l'orgull de sentir-nos millors que els demés. Perquè no ens ocórrega açò us convido a no esperar una altra recompensa que la del «Pare, que veu el que és amagat» (Mt 6,18).

El missatge que el papa Francesc ha dirigit a l'Església per a aquesta Quaresma ens fa pensar que si ens ocorre quelcom d'això, és perquè possiblement «la caritat s'ha apa-

gat» en molts cors. Però el Papa ens recorda també que «en el cor de Déu no s'apaga», i que «Ell sempre ens dona una nova oportunitat perquè puguem començar a estimar de nou». Aquest és el vertader motiu per començar amb il·lusió aquest temps de gràcia.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El camí dolorós cap a un mateix

El dimecres que ve comença un període que culminarà en la Pasqua, la celebració central del misteri cristià. Per preparar-nos, la litúrgia de l'Església ens proposa un temps especial, la Quaresma. És un temps per al silenci, la reflexió, la pregària. Som convidats a fer una cosa avui molt necessària; parar el procés sovint massa atrafegat de la nostra vida, retrobar-nos amb nosaltres mateixos i fer-nos conscients de la nostra realitat. Som convidats a fer silenci, a parar el brogit de la nostra vida diària, a callar les

nostres acusacions als altres i les excuses de les nostres febleses i indignitats. Som cridats a tornar-nos a fer conscients de la nostra realitat, de la nostra grandesa i de les nostres febleses i limitacions. La cendra és el signe senzill i eloqüent de la feblesa, la senzillesa retrobada i el ridícul de voler-nos enganyar davant dels altres, de nosaltres mateixos i de Déu. Tota aquesta tasca espiritual forma part de la nostra Quaresma cristiana i pot semblar que són actes devocionals propis només dels cristians, però al fons no són sinó experièn-

cies necessàries de vida i responsabilitat humana. És la manera cristiana de fer el camí, sovint dolorós, cap a un mateix, que tota persona humana està cridada a fer.

L'accent cristià és que aquest retrobament personal obre l'esperit a acollir el missatge de l'amor salvador de Déu que se'ns dona en la mort i la resurrecció de Jesús, que ens allibera de la nostra mesquinesa i ens fa persones.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

La caridad no se apaga en el corazón de Dios

El próximo miércoles, con el rito sencillo de la imposición de la ceniza sobre nuestras cabezas y con el primer ayuno, iniciaremos el tiempo de Cuaresma, un momento de gracia y renovación de nuestra vida cristiana que, si lo vivimos con autenticidad, nos preparará para celebrar dignamente la solemnidad de la Pascua. La mejor forma de comenzar este tiempo, si queremos ir a lo esencial, es que cada uno de nosotros revisemos la situación en la que se encuentra nuestra vivencia de la fe.

Seguramente la mayoría de los que leéis semanalmente este escrito no sois personas alejadas de la Iglesia. Pero no debemos olvidar que para ser un buen cristiano no basta con participar en la vida de la Iglesia. Ello nos debe llevar a estar cada día más cerca del Señor. Puede ocurrir que al mirar la verdad de nuestra vida descubramos que, aunque no estamos alejados porque estemos integrados en la comunidad cristiana, y esto sin duda nos acerca a Dios, en realidad sí que podríamos estar más cerca del Señor, porque podemos crecer cada día más en su amistad. Si reflexionamos desde esta perspectiva, seguramente llegaremos a la conclusión de que todos estamos un poco alejados del Señor y que podríamos acercarnos más a Él. Si nos ocurre algo de esto, os invito a que en este tiempo nos fijemos en la figura del hijo pródigo y que, como él, no tengamos miedo de decir: «Me pondré en camino a donde está mi Padre» (Lc 15,18).

Muchos de vosotros seguramente tendréis un compromiso concreto en vuestras parroquias y en la diócesis. Otros, como los sacerdotes, religiosos, religiosas, hemos entregado nuestra vida al Señor. Pero en determinados momentos puede ocurrir que nos falta ilusión porque los resultados no son los que nos gustaría; que perdamos la alegría en el compromiso y la generosidad en la entrega, y acabamos dejando de creer en lo que hacemos porque en la sociedad no es valorado como algo importante. Si estamos viviendo así la vocación os invito a recordar una palabra de Jesús: «Creed en Dios y creed también en mí» (Jn 14,1).

Muchos cristianos, además de participar y estar comprometidos en la Iglesia, se sienten llamados a intensificar su vida cristiana mediante la práctica de la oración, la limosna y la austeridad. También en este caso puede aparecer la tentación: esperar un reconocimiento por lo que hacemos, que nos puede llevar al orgullo de sentirnos mejores que los demás. Para que no nos ocurra esto os invito a no esperar otra recompensa que la del «Padre, que ve en lo escondido» (Mt 6,18).

El mensaje que el Papa Francisco ha dirigido a la Iglesia para esta Cuaresma nos hace pensar que si nos ocurre algo de esto, es porque posiblemente «la caridad se ha apagado» en muchos corazones. Pero el Papa nos recuerda también que «en el corazón de Dios no se apaga», y que «Él siempre nos da una nueva oportunidad para que podamos empezar a amar de nuevo». Este es el verdadero motivo para empezar con ilusión este tiempo de gracia.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Acció Catòlica General. Sector xiquets

Els dies 1, 2 i 3 de desembre, els xiquets i xiquetes de postcomunió de les parròquies de Sant Carles de la Ràpita, Crist del Mar de Benicarló, i l'Assumpció de Deltebre, vam gaudir d'unes geladíssimes convivències a les dependències de les Germanes Teresianes, de Jesús.

Tan prompte vam arribar, vam realitzar uns jocs de presentació,

ja que per a molts xiquets era el primer cop que participaven en una trobada. A la nit, a causa de les baixes temperatures, vam fer jocs dins de la casa. Els jocs consistien, sobretot, en treballar la confiança amb els altres.

Al dia següent, vam fer unes dinàmiques relacionades amb les aliances per comprendre les diferents aliances de Déu amb la humanitat. La que més va agradar

va ser la del menú, en la qual els xiquets havien de triar el menú del sopar i mitjançant treballs, pagar-se'l. Molts no ho van aconseguir i van utilitzar la «il·legalitat». Després van veure que si feien una aliança entre tots, podien arribar. I així va ser com tots van poder sopar. A la vesprada, vam participar en l'Eucaristia a la parròquia Sant Francesc, de Jesús.

El diumenge vam fer una excursió a l'esplanada de la via verda on xiquets i monitors vam jugar a «les banderes». El joc consistia en que un equip amagava banderes i l'altre equip les havia de trobar. L'equip que les amagava podia «matar» els altres asseient-los entre dos al terra. Després de dinar vam fer l'hora dels adéus i ens vam acomiadar fins a les pròximes convivències, dient que les properes serien inclús millors.

Maria Lozano

La alegría de la Navidad en Benicarló

Llegó el 16 de diciembre de 2017, la fecha del IV Concurso de Villancicos en Familia, en Benicarló, promovido por la Asociación Caudiel. Se trataba de festejar el nacimiento de Jesús, el mayor acontecimiento acaecido en la historia de la humanidad.

Familias de Benicarló, nigerianas, checas, de Nules y de Castellón cantaban dichas, embelesadas, al Niño que siempre nos regala la paz interior en medio de la barahúnda y traqueteo de la vida. El Niño es la dulce

compañía que nos anima a viajar alegremente durante el camino que nos conduce al cielo. Muchas gracias a todos los que han parti-

cipado en este IV Concurso de Villancicos en Familia y que lo han hecho realidad.

Manuel Ferrer

TWITTER DEL PAPA FRANCESCO

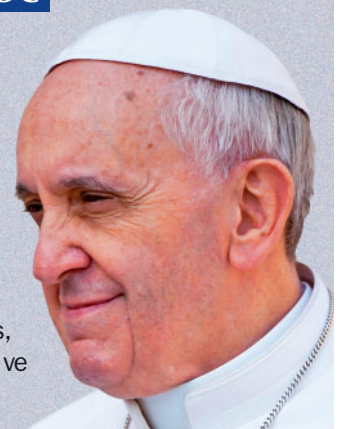

@Pontifex: «Que la Verge Maria sigui sempre el nostre refugi, el nostre consol i el camí que ens porta a Crist» (8 de desembre).

@Pontifex: «Cal combatre amb força la corrupció. És un mal basat en la idolatria dels diners que feix la dignitat humana» (9 de desembre).

@Pontifex: «Cal que l'acció política estigui de debò al servei de la persona humana, del bé comú i del respecte de la creació» (10 de desembre).

@Pontifex: «El cristià està cridat a comprometre's de forma concreta amb les realitats terrenals, il·luminant-les amb la llum que ve de Déu» (13 de desembre).

Càritas diocesana de Tortosa i el Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers de l'Edificació de les Terres de l'Ebre signen un conveni de col·laboració

El passat 6 de desembre, Càritas diocesana de Tortosa i el Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers de l'Edificació de les Terres de l'Ebre (CAATEETE) van signar un conveni de col·laboració a través del qual el CAATEETE, a més de realitzar una tasca de sensibilització entre els seus col·legiats sobre la difícil situació que estan vivint moltes persones, promourà el voluntariat entre el seu col·lectiu. D'aquesta manera els professionals col·legiats que així ho desitgin, podran prestar els seus serveis professionals a Càritas per tal d'assessorar-los en relació a treballs de manteniment i rehabilitació d'immobles destinats a funcions socials dels que disposa Càritas, com també d'habitatges particulars de persones que

són ateses per Càritas i que es trobin en situació o risc d'exclusió social.

A través d'aquesta col·laboració els professionals del CAATEETE podran oferir unes hores del seu treball professional en favor dels més necessitats. El CAATEETE per la seva banda alliberarà de taxes aquests treballs solidaris.

Càritas diocesana de Tortosa agraeix al CAATEETE que s'hagi pogut materialitzar aquesta col·laboració, donat que en aquests moments l'accés a l'habitatge és un dels problemes més importants pels que estan passant moltíssimes famílies. A més a més, les persones amb pocs recursos es topen amb les exigències administratives i normatives que fan que hagin de presentar una sèrie de

documentació tècnica per tal de poder accedir a un habitatge de lloguer o fer alguna determinada reforma, la qual cosa afegeix un altre cost eco-

nòmic que els dificulta encara més l'accés a l'habitatge.

Càritas Diocesana de Tortosa

XI Experiència de Voluntariat a Barcelona

Un any més, una trentena de joves del nostre Bisbat, provinents de Tortosa, Gandesa, Rosell, Alcanar, Alcalà de Xivert, Benicarló, Santa Bàrbara, Uldecona, Sant Carles de la Ràpita, Perelló, i Benissanet, han viscut una experiència de servei i de generositat a les entitats a les que acostumem ajudar: Germanetes dels Pobres, menjador de les Missioneres de la Caritat i el Cottolengo del Padre Alegre.

Amb el lema: «Crec en Déu, crec en l'amor», hem intentat practicar el mandament del Senyor, d'estimar Déu i

els germans. L'ambient entre els joves ha estat molt enriquidor, hi ha hagut temps per conèixer i per celebrar la fe.

Agraïm un any més a les germanes teresianes de Ganduxer per la seva acollida i als mossens que ens han acompanyat: Mn. Ivan Cid, delegat de Joves, i M. Antonio Sesé, membre de la delegació de la Pastoral Vocacional.

Alegrem-nos dels joves que han pogut venir, en ells hem vist un cor ple de vida i d'amor.

Rev. Javier Vilanova

AGENDA

- **Dies 12 i 13**, Teresianes, formació permanent del clergat.
- **Dimecres 14**, Catedral, a les 18.30 h, Missa, Dimecres de Cendra.
- **Dies 15 i 16**, Conferència Episcopal Tarraconense.
- **Dissabte 17**, Seminari, a les 9.30 h, trobada de catequistes.
- **Diumenge 18**, Catedral, a les 11 h, Missa, Festa de la Mare de Déu de Lourdes. / Cinctorres, a les 12 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

■ **12. Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11-13].

■ **St. Feliu de Llobregat**: Santa Eulàlia (patrona de la ciutat de Barcelona), vg. i mr. Sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prevere dominicà; beata Humbelina, viuda.

■ **13. Dimarts** [Jm 1,12-18 / Sl 93 / Mc 8,14-21]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

■ **14. Dimecres de Cendra** (lit. hores: 4a setm.) [Jl 2,12-18 / Sl 50 /

2C 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prevere romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

■ **15. Dijous** [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sants Faustí i Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prevere trinitari.

■ **16. Divendres** [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de sant Domènec,

mr.; beat Simó de Càscia, prevere agustinià.

■ **17. Dissabte** [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM); sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

■ **18. Diumenge vinent**, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15]. St. Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; St. Eladi (†632), bisbe de Toledo; Sta. Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Joan de Fièssole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

Diumenge VI de durant l'any (B)

COMENTARI

Busquem allò que convé als altres!

El llibre del Levític rep el nom del seu contingut: lleis sobre el Culte que *el Senyor donà a Moisès des de la Tenda del Trobament* (Lv 1,1s) tot confiant a la tribu de Leví l'ordenament i pràctica del Culte al Temple.

Els cp. 11-16 presenten normes sobre la puresa ritual amb criteris avui impossibles d'entendre. Sobre la base d'una gran veritat (Déu ens vol sants del tot) s'hi posa l'error de «cosificar» la santedat confonent la puresa de cor amb la netedat exterior.

El leprós era apartat de la convivència social i del culte; la incorporació del leprós guarit havia de certificar-la el sacerdot (Lv 13,47s).

Un cristià pot menjar carn sacrificada als ídols? El criteri paulí és clar: *es pot menjar de tot el que es ven al mercat, sense escrúpols de consciència*. Però essent sempre fidels al criteri superior de la caritat: *buscar allò que convé no a mi sinó als altres*. Perquè sempre el bé dels germans passa al davant del dret egoista d'un mateix.

Pel missatge del leprós guarit, cal recordar la mentalitat jueva on la malaltia era vista com a càstig de Déu per una falta comesa (Nm 12,9s).

El primer que Jesús li dona al leprós *tocant-lo amb la mà* és la reincorporació a la Comunitat de germans que *es donen la mà*.

No tothom pot guarir la lepra; però sí pot tothom donar solidàriament la mà al germà. L'Església som els germans que ens donem la mà per ajudar-nos a créixer en santedat; i a la vegada donem la mà a tothom perquè puguin sentir-se fills del mateix Pare Déu.

Un cop curat, Jesús (seguint la normativa de Lv) li mana d'*anar a presentar-se al sacerdot* per poder així ser readmès a la Comunitat.

La recomanació seriosa de no dir res a ningú vol evitar visions triomfalistes d'un messies que amb el seu poder taumatúrgic venci ell tot sol el Maligne defugint qualsevol tipus de Creu.

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.45-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin tómer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!". Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament».

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu.

No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.»

Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.» A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lv 13,1-2.45-46)

El Señor dijo a Moisés y Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y no se le produzca una llaga como de lepra, será llevado ante el sacerdote Aarón, o ante uno de sus hijos sacerdotes. Se trata de un leproso: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El enfermo de lepra andará con la ropa rasgada y la cabellera desgreñada, con la barba tapada y gritando: "¡Impuro, impuro!". Mientras le dure la afección, seguirá siendo impuro. Es impuro y vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento».

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor no le apunta el delito / y en cuyo espíritu no hay engaño. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamad lo los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta de san Pablo a los cristianos de Corinto (1Cor 10,31-11,1)

Hermanos:

Ya comáis, ya bebáis o hagáis lo que hagáis, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo ni a judíos, ni a griegos, ni a la Iglesia de Dios; como yo, que procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propia ventaja, sino la de la mayoría, para que se salven. Sed imitadores míos como yo lo soy de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó un leproso a Jesús, suplicándole de rodillas: «Si quieres, puedes limpiarme.»

Compadecido, extendió la mano y lo tocó diciendo: «Quiero: queda limpio.»

La lepra se le quitó inmediatamente y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés, para que les sirva de testimonio». Pero cuando se fue, empezó a pregonar bien alto y a divulgar el hecho, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en lugares solitarios; y aun así acudían a él de todas partes.